

De eerste dag

De dag van de reis
Ik was er zo
Heerlijk
Thuiskomen

Non va' via

Het vertrouwde geluid van de bus die –te laat- over de brug de straat in gereden komt, rolt door de straat.

Zou het?

Zou het echt?

De bus stopt voor de deur. De deuren gaan open. De deuren sluiten. Het geluid van stemmen klinkt. De bus rijdt weer weg. Tinda kijkt tussen de lamellen door naar buiten. Haar grijze autootje staat voor de deur. De buurauto staat er ook. Een paar passagiers staan op de stoep aan de overkant. Ze praten. Lijken blij bijna thuis te zijn. Tinda ziet ze lachen en gebaren. Niks.

Weer niet.

Alleen de stappen van de weglopende buspassagiers klinken. Dan is er de stilte. Het koperen mannetje zit op zijn stoel, kijkt als altijd –of lacht hij nu?- naar het rijtje gele huizen aan de overkant van de straat. Tinda woont in het middelste gele huis en is inmiddels gewend aan de blikken van de aan de overkant zittende gluurder. Het koperen mannetje. Helemaal alleen. Het andere, altijd zwaaiende, koperen mannetje is gestolen. Net als de overstekende koperen boodschappenvrouw.

Weg.

Verdwenen.

Non va' via.

Ga niet weg.

Als er niemand is kan er niemand weggaan. Waarom wil ze dat hij komt? Terwijl het afscheid onvermijdelijk is? Non va' via. Dat vraag je toch niet als je weet dat iemand weg moet? Moet? Ja, inderdaad, weg moet. Zeker is dat naderhand de eenzaamheid haar onverzadigbaar zal opeten.

Non va' via.

En toch zal hij vertrekken. Naar zijn land. Zijn huis. Het wachtende werk. Hij zal gaan. De koperen gluurder zal achter blijven. Net als zij. Zoals altijd. Aan hem kun je het vragen: 'Non va' via.' Want de koperen gluurder zit vastgeketend door zijn schepper op zijn koperen stoel. Is dat zo eerlijk? Non va' via is geen vraag als je geen keuze hebt. Opeens voelt Tinda eenzaamheid. Hoe kan dat? Is dat haar eenzaamheid? Of die

van de koperen gluurder? Misschien is het de twijfel die het onbewust wachten op de volgende bus veroorzaakt?

Onbewust.

Nee, ze moet toegeven dat het bewust wachten is.

Op de volgende bus.

Zou in die bus?

Of niet?

Buiten is het nog licht en Tinda beseft dat ze niet moet wachten op de volgende bus. Niet bewust, niet onbewust. Want niemand weet of het dan daadwerkelijk zo ver is. Of haar diepste wens in vervulling gaat.

Zou hij?

Met volgende bus?

De lamellen tikken tegen elkaar, al langzamer tot ze bijna stil hangen; ze trillen zachtjes na op de warme lucht van de radiator. Tinda rilt. Ze heeft het koud. Thee. Ja, een kop thee zal haar goed doen. Eerst zet ze de tv aan. Dr. Phil kijkt goedig de kamer in, geeft beslist advies. Zijn gasten kijken elkaar niet aan. Er wordt hulp geboden.

Relaties.

Kapotte huwelijken.

Opnieuw proberen.

Tinda weet er alles van, ze heeft alle stappen doorlopen. Alleen Dr. Phil was er niet bij. Zou dat geholpen hebben? Ach, nu is het niet meer nodig.

Als hij komt.

Echt komt.

Haar hart en gevoel weten het, eigenlijk weet ze het ook: hij komt. Natuurlijk komt hij.

Hij en zij hebben iets.

Maar wat voor iets?

Liefde.

Vriendschap.

Vriendschap met een plus.

Niet alleen vriendschap!

Het is toch liefde?

Bijzondere liefde?

Liefde zonder de ander te dwingen. Liefde die de ander tijd geeft, die zeker van zijn zaak over de weg rolt naar een gezamenlijke toekomst.

Gezamenlijke toekomst?

Tinda weet het best: een toekomst met allerlei vraagtekens, problemen en heel veel liefde. Meer liefde dan ze ooit kende of voelde. Tinda voelt warmte bij de gedachten aan zijn armen, aan de zon, de maan, de sterren.

De nachten.

Tederheid.

En nu weet ze het al: non va' via. Ga niet weg. Hij is er nog niet en ze wil al niet meer dat hij weggaat. Tinda zucht en staart in Dr. Phils ogen terwijl hij zegt: 'Do you want my help?' Ze kan wel wat hulp gebruiken, want in haar hart voelt Tinda iets dat ze niet kan plaatsens.

Of wel?

Door hem?

Terecht?

Tinda zet de tv harder, dan kan ze Dr. Phil in de keuken, tijdens het thee zetten, ook nog horen praten. Even later zit ze met een kop thee op de bank.

Reclame.

Bah.

De volgende bus.

Weer niet.

Stilte op straat. Dr. Phil praat verder terwijl het donkerder wordt. Met de seconden verdwijnt het gevoel. De warmte wordt wantrouwige kou. Een beetje zappen, terug naar Dr. Phil.

Luisteren. Een half uur later komt het geluid van de bus over de brug aangerold en rolt door zonder te stoppen.

Alweer niet.

Hij komt niet.

Je zult het zien.

Nog even kijken.

Tinda kijkt weer door de lamellen.

De vallende avond legt een deken over het laatste licht, over de huizen en de straat. Geluiden klinken gedempter, de lichten op straat floepen aan. Nu zit de koperen gluurder in het licht van zijn eigen lantarenpaal. Voetstappen klinken. Snel doet Tinda een stapje naar achter zodat ze niet gezien wordt. Gluren is immers het alleenrecht van de koperen gluurder. De stappen komen langs en verdwijnen in het geluid van een vrachtwagen

en een hard remmende auto. Tinda gaat weer zitten. Dr. Phil is afgelopen.

Reclame.

Wat nu?

Lezen?

Een les Italiaans?

Het psychologieblad of weer zappen?

Zappen.

Even niks.

Onzekerheid knaagt.

Niet wachten.

Tinda spreekt zichzelf toe: 'Je hebt jezelf beloofd nooit meer te wachten, op niets en niemand. Waarom wacht je dan? En waarop?'

In de kamer klinken haar woorden hol en onwaar.

Niet meer wachten?

Op niemand?

Natuurlijk wel!

Op hem.

Natuurlijk!

Zuchtend bedenkt ze, dat als ze nu niet meer wacht, ze waarschijnlijk nooit meer iets zal voelen. Zeker geen liefde. Niet dat eindeloze wachten zoals vroeger. Nee dat nooit meer. Daardoor raakte je versteend. Dat verlamde zo, dat ze niets meer kon. Zelfs luisteren naar Dr. Phil was te veel. Ze herinnerde zich hoe ze gewacht had.

In stilte.

Bij de telefoon.

Die stil bleef.

Hoe lang had ze wel niet gewacht had op de terugkomst van haar geliefde?

De aanstaande ex, die niet verder wilde?

Uren.

Dagen had ze gewacht, allang wetend dat hij niet meer zou komen.

Tinda was blijven wachten.

Langer.

Weken.

Hopen en dromen.

Wachten.

In tranen.

Dat was verkeerd wachten geweest. Wachten met een goed gevoel, dat vindt Tinda nu wel weer oké. Maar alleen met een goed gevoel. Niet met twijfel. En nu twijfelt ze.

Of is het toch een goed gevoel?

Ze wacht op iemand die zelf gezegd heeft ook te wachten!

Op haar.

Tinda.

Iemand die zoekt naar liefde. Net als zij. Op zoek naar echte liefde. Andere liefde. Liefde waarvan je vroeger niet gehoord had en die je zeker niet voelde. Liefde die vroeger overstemd werd door het alsmar meer willen, terwijl je vergat dat het alleen om liefde ging.

Gezelligheid.

Lachen.

Heel samen.

Liefde niet overstemd door het meer en meer willen, zonder dat je je afvroeg waar het gevoel van gemis vandaan kwam. En zonder te luisteren naar het stemmetje dat zei dat het anders moest.

Beslist negeren wat je eigenlijk wilde.

Meer.

Beter.

Anders.

Had ze het ooit werkelijk beseft? Nee. En zo wel, dan had ze het genegeerd. Of had ze het toen echt niet geweten? Moest je dat leren? Tinda vroeg zich opeens af of ze ooit had geweten wat ze van de liefde wilde. Nee, dat wist ze niet. Alles was vanzelfsprekend. En alles moest vanzelfsprekend meer, beter en het beste zijn. Zij was de beste. Samen met haar ex was ze superieur.

Superieur in het niet weten.

In het voorbijgaan aan jezelf.

En in het idealiseren van de ander.

Zonder dat je het wist, samen de onvermijdelijke ramkoers inzetten en de liefde compleet platwalsen onder het meer en beter.

Liefde verwarren met geld en status.

Dat was geen liefde.

Maar een streven.

Of beter: een sterven.

Koud.

Zo koud voelde het tegenwoordig nog steeds als ze er aan terugdacht. Waarom was ze zichzelf zo voorbij gelopen? En waarom moest het fout gaan? Moest de liefde echt eerst bezwijken onder koud geld en ijzige status? Of was de liefde uiteindelijk toch ten onder gegaan aan het gevoel dat er meer moest zijn?

Dat zou beter zijn, als dat zo was.

Was de liefde ten en onder gegaan aan het gevoel dat de liefde anders moest zijn? Tinda twijfelde daar aan. Achteraf kon ze alleen maar hopen dat dat een reden was. Zeker weet Tinda, dat ze wel wilde voelen.

Iets echts.

Wat dan ook.

Hij ook.

Ze voelden wel wat, maar niet samen.

Los van elkaar hadden ze iets anders gevoeld.

Tinda had het uiteindelijk ook gehoord.

Klinkende kou.

Kou die je door je hoofd gonsde.

Klinkende kou waarin de liefde, krakend van onbehagen, bevroor.

Non va' via.

Maar de liefde was vertrokken.

Onherroepelijk en voor altijd.

Buiten het geluid van de stoppende bus.

Hij is er.

Ze weet het zeker.

De eerste nacht

Slapen
Maag van slag
Lezen
Weer slapen

Questa mia, Azzurra poesia

Tinda kijkt onbescheiden door de lamellen. Ze weet het zeker.
Hij is er.
Is hij er?
Ze kijkt.
De bus vertrekt.
Stemmen en stappen klinken.
Een vertrouwd silhouet staat op de stoep bij de koperen
gluurder naar de overkant van de straat te turen.
Zijn silhouet.
Hij is er.
Ze ziet hem.
Hij ziet haar.
Steekt de straat over, twee reistassen in zijn handen. Snelle
stappen. Zijn blik op haar gericht, zelfs in de donkerte ziet
Tinda de lach in zijn ogen en voelt ze zijn warmte door ramen
spoelen en bezit van haar nemen.
Hij is er!
Tinda draait zich om.
Vliegt naar de voordeur. Doet open. Daar staat hij. Samen
kijken ze elkaar aan. Even. Dan stapt hij naar binnen.
Tinda stamelt: 'Leardo, benvenuta a casa mia. Casa tua. Ciao!
Sei qui!'
De reistassen belanden zowat op hun voeten. Leardo's
azuurblauwe ogen lachen. Tinda kleurt.
Azzurra poesia.
Ja zeker.
Azuurblauwe poëzie.
Voor haar.
Warmte.
Ze wil in zijn armen liggen.
Nu.
Tinda legt haar handen op zijn wangen. Kijkt in de stralende
ogen, voelt hoe hij zijn armen om haar heen slaat en haar
tegen zich aantrekt. Ze kust zijn lippen. Hij kust de hare. Tinda
streelt zijn wangen.
Hij is moe.
'Long journey?'